

I

“ลินเน็ต ริตช์เวย์!”

“นั่นแหละ หล่อนละ!” นายเบอร์นาบีผู้เป็นเจ้าของทรีครานส์สพุด
เขาสะกิดสหาย

ชายทั้งสองจ้องมองด้วยตากลมโตเหมือนคนบ้านนอกกับปากที่อ้าค้าง
เล็กน้อย

รถโรลสรอยซ์สีแดงสดคันใหญ่เพิ่งจะจอดหน้าที่ทำการไปรษณีย์ท้องถิ่น
หญิงสาวคนหนึ่งก้าวพรวดลงจากรถ หญิงสาวซึ่งไม่ใช่หมวกและสวมชุด
กระโปรงที่ดู (แต่เพียงแค่ว่า) ธรรมดา หญิงสาวผู้มีเรือนผมสีทองกับเครื่องหน้า
ที่ดูหนึ่งทว่าทรงอำนาจ หญิงสาวผู้มีเรือนร่างงดงาม หญิงสาวในแบบที่ยากจะพบเห็น
ในมัลตัน-อันเดอร์-ไวค

เธอเดินเข้าที่ทำการไปรษณีย์ด้วยฝีเท้าอันว่องไวรีบเร่ง

“นั่นแหละ หล่อนละ!” นายเบอร์นาบีพูดอีกครั้ง และเสริมต่อด้วยเสียง
กริ่งเกรงแผ่วเบา “หล่อนมีเงินเป็นล้านๆ...แล้วก็จะทุ่มเงินเป็นพันเป็นหมื่นกับ
ที่นั่น จะมีสระว่ายน้ำ มีสวนแบบอิตาลี มีห้องเต้นรำ บ้านครึ่งค่อนหลังจะถูกรื้อ
ทำใหม่...”

“หล่อนจะเอาเงินเข้ามาสู่เมืองนี้” ผู้เป็นสหายพูด เขาเป็นชายร่างผอมบาง
หน้าตาทรุดโทรม น้ำเสียงทั้งอิจฉาและไม่พอใจอยู่ในที

นายเบอร์นาบีเห็นด้วย

“ใช่ เป็นเรื่องใหญ่สำหรับมัลตัน-อันเดอร์-ไวค เรื่องใหญ่เสียจะ”

นายเบอร์นาบีพอกพอกใจกับคำพูดนั้น

“ทำให้พวกเราคึกคักกันถ้วนหน้า” เขาเสริม

“ต่างจากเซอร์จอร์จอยู่นะ” อีกคนกล่าว

“อา เขาเป็นแบบนี้ก็เพราะมั่งมีไงล่ะ” นายเบอร์นาบีพูดเออออ “มีโชคกับเขาที่ไหนกัน”

“เขาได้เงินจากการขายที่นั่นไปเท่าไรล่ะ”

“หกหมื่นเหนาะๆ ที่ฉันได้ยินมานะ”

ชายร่างผอมบางผิวปาก

นายเบอร์นาบีพูดต่ออย่างผู้มั่งคั่ง “และเขาพูดกันว่าหล่อนจะใช้เงินอีกหกหมื่นกว่าจะเสร็จ!”

“แม่เจ้าไฉน!” ชายร่างผอมบางพูด “หล่อนไป ได้เงินทั้งหมดนั้นมาจากไหนนะ”

“อเมริกาไง ที่ฉันได้ยินมานะ แม่ของหล่อนเป็นลูกสาวคนเดียวของมหาเศรษฐีคนหนึ่งที่นี่ สวยไม่หยอก ว่าไหมล่ะ”

หญิงสาวออกจากที่ทำการไปรษณีย์และกลับขึ้นรถ

ขณะที่เธอขับจากไป ชายร่างผอมบางมองตามและพึมพำว่า

“ฉันว่ามันดูผิดเพี้ยนไปหมด ที่เจ้าหล่อนหน้าตาแบบนี้แหละ มีทั้งเงินแล้วก็หน้าตา มันมากเกินไป! ผู้หญิงที่รวยขนาดนั้นไม่มีสิทธิ์จะเป็นคนสวยด้วยหรอกแล้วหล่อนก็ดัน เป็น คนสวย... มีพร้อมทุกอย่างเลย ผู้หญิงคนนี้นั่นละ ดูไม่ยุติธรรมเลย...”

II

ตอนหนึ่งจากคอลัมน์สังคมของ เดลีเบลก

ท่ามกลางผู้คนซึ่งรับประทานมื้อค่ำกันที่ร้านเชอร์มาตองท์ ผมสังเกตเห็นลินเน็ต ริดจ์เวย์ แสนสวย เธออยู่กับคุณโจแอนนา เซาท์วูด, ลอร์ดวินเดิลแชม และคุณโทบี ไบรซ์ ดังเช่นที่ทุกคนทราบ คุณริดจ์เวย์เป็นบุตรสาวของเมลูอิซ ริดจ์เวย์ ซึ่งสมรสกับแอนนา ฮาร์ทซ์ เธอได้รับมรดกจากตา คือลีโอโปลด์ ฮาร์ทซ์ จำนวนมหาศาล ลินเน็ตโฉมงามกำลังเป็นที่กล่าวขวัญในเวลาี้ และมีข่าวลือแว่วมาว่าอาจจะมีการประกาศหมั้นในเร็ววันนี้ แน่แน่นอนว่าลอร์ดวินเดิลแชมดูจะคลั่งไคล้อย่างมาก!!

III

คุณโจแอนนา เซาท์วู้ด พูดว่า

“ที่รักจ๊ะ ฉันคิดว่าทุกอย่างจะต้อง *เลิศเลอ* ไร้ที่ติ!”

เธอนั่งอยู่ในห้องนอนของลินเน็ต ริตจ์เวย์ ที่ไวคฮอลล์

หากมองจากหน้าต่าง สายตาจะมองผ่านสวนไปยังชนบทโล่งกว้างที่มีเงาสีน้ำเงินของทิวป่า

“มันสมบูรณ์แบบดีออก ว่าไหม” ลินเน็ตพูด

เธอทำแขนสองข้างบนกรอบหน้าต่าง ไบหน้ากระตือรือร้น มีชีวิตชีวา เปี่ยมพลัง แต่ด้วยเหตุใดไม่อาจรู้ โจแอนนา เซาท์วู้ด ที่อยู่ข้างเธอดูเหมือนไปเล็กน้อย หญิงสาวร่างสูงโปร่งในวัยยี่สิบเจ็ดกับไบหน้าเรียวที่ดูฉลาดและคิ้วที่กันเป็นรูปประหลาด

“แล้วเธอก็ทำอะไรไปตั้งเยอะตั้งแยะในช่วงเวลานั้น! เธอมีสถาปนิกอะไรพวกนั้นเยอะเลยหรือ”

“สามคน”

“พวกสถาปนิกเป็นยังไงบ้าง ฉันว่าฉันไม่เคยเห็นเลยสักคนเดียว”

“พวกเขาก็ดี ฉันว่าบางทีพวกเขาก็คิดอะไรที่ไม่ค่อยได้เรื่องได้ราว”

“ที่รักจ๊ะ อีกหน่อยเธอก็จะแก้ไข *สิ่งนั้น* ให้ถูกต้องได้! เธอเป็นคนที่ได้เรื่องได้ราว *ที่สุด!*”

โจแอนนาหยิบสร้อยไข่มุกมาจากโต๊ะเครื่องแป้ง

“ฉันว่านี่ต้องเป็นของแท้แน่เลยใช่ไหม ลินเน็ต”

“แท้สิ”

“ฉันรู้ว่ามัน ‘แท้สิ’ สำหรับเธอ คนสวยของฉัน แต่คงไม่ใช่สำหรับคนส่วนใหญ่ พวกผู้รักมากดีหรือแม้แต่พวกเศรษฐีใหม่ก็เถอะ! ที่รักจ๊ะ มัน *สุดยอด* จริงๆ เข้าชุดกันสวยงามเหมาะเจาะ มันต้องมีราคาแพง *สุดๆ* แน่ๆ เลย!”

“ดูหยาบไปนิด ว่าไหม”

“ไม่ ไม่เลยจ๊ะ - สวยไม่มีที่เปรียบ ราคา *ของมัน* เท่าไหร่กันจ๊ะ”

“ราวห้าหมื่น”

“เป็นเงินที่เยอะน่าดู! เธอไม่กลัวโดนขโมยบ้างหรือ”

“ไม่หรอก ฉันใส่มันตลอด และถึงยังไงมันก็มีประกันภัยอยู่แล้ว”

“ขอฉันใส่จนกว่าจะถึงเวลาอาหารค่ำได้ไหม ที่รัก ฉันคงตื่นเต้นสุด ๆ ไปเลย”

ลินเน็ตหัวเราะ

“ได้สิ ถ้าเธอชอบ”

“รู้ไหม ลินเน็ต ฉันละอิจจาเธอจริงๆ เธอ่ะมีพร้อมทุกอย่าง ตอนนี้เธออายุสี่สิบ เป็นนายตัวเอง มีทั้งเงินทอง หน้าตา สุขภาพก็ดีเลิศ แถมยังมีสมองเสียอีก! เธอจะครบสี่สิบเอ็ดเมื่อไหร่ล่ะ”

“มิถุนายนหน้า ฉันจะมีงานเลี้ยงใหญ่ฉลองบรรลุนิติภาวะในลอนดอนด้วย”

“แล้วจากนั้นเธอจะแต่งงานกับชาร์ลส์ วินเดิลแชม ไซ้ใหม่ นักเขียนข่าวซุบซิบน่ากลัวพวกนั้นเริ่มตื่นต้นกับเรื่องนี้กันใหญ่แล้วนะ แล้วเขาก็ทุ่มเทน่าดู”

ลินเน็ตยกไหล่

“ไม่รู้สิ ฉันยังไม่อยากแต่งงานกับใครจริงๆนะ”

“ที่รัก เธอพูดถูกเหลือเกิน! หลังแต่งงานอะไรๆก็ไม่เหมือนเดิม ว่าไหม”
โทรศัพท์แผดเสียงและลินเน็ตเดินไปรับสาย

“ใครจ๊ะ”

เสียงของพ่อบ้านตอบรับเธอ

“คุณเดอเบลล์พอร์ตอยู่ในสายครับ จะให้ผมต่อสายมาให้ไหมครับ”

“เบลล์พอร์ตหรือ อ้อ แน่นอน จ๊ะ โอนสายเธอมาเลย”

มีเสียงคลิกตามมาด้วยเสียงหนึ่งซึ่งกระตือรือร้น แผนเบา และกระหืด-กระหอบเล็กน้อย “ฮัลโล่ ไซ้คุณริตซ์เวย์ไหมคะ ลินเน็ต!”

“แจ๊คก็ที่รัก! ไม่ได้ข่าวคราวจากเธอมานานเป็นชาติเลย!”

“ฉันรู้ มันแย่มากเลย ลินเน็ต ฉันอยากเจอเธอเต็มทน”

“ที่รัก เธอมาที่นี่ไม่ได้หรือ มีของเล่นชิ้นใหม่ล่ะ ฉันอยากจะอวดเธอ”

“ฉันก็อยากไปหาเธอนั่นแหละ”

“เฮ้ กระโดดขึ้นรถไฟหรือรถยนต์มาเลยสิ”

“ได้เลย ฉันไปแน่ รถสองที่นั่งที่เกาโทรมจนน่ากลัว ฉันซื้อมาในราคาสิบห้าปอนด์ และบางวันมันจะวิ่งฉิว แต่มันเจ้าอารมณ์นะ ถ้าฉันไปไม่ทันเวลาน้ำชา เธอจะรู้ว่ามันเกิดอารมณ์ขึ้นมา ลาก่อนนะจ๊ะ เพื่อนรัก”

ลินเน็ตวางหู แล้วเดินตัดกลับมาหาโจแอนนา

“เพื่อนเก่าแก่ของฉันนะ แจ็คเกอลีน เดอเบลล์พอร์ต เราอยู่ด้วยกันที่คอนแวนต์ในปารีส หล่อนไซคร้ายสุดๆเลย พ่อของหล่อนเป็นท่านเคานต์ชาวฝรั่งเศส ส่วนแม่เป็นอเมริกัน สาวชาวไต้หวัน พ่อไปกับผู้หญิงอื่น ส่วนแม่หมดเนื้อหมดตัวตอนตลาดหุ้นวอลล์สตรีทล่ม แจ๊คก็ถูกทิ้งในสภาพสิ้นเนื้อประดาตัว ฉันไม่รู้ว่าการล่อนหาทางรับมือกับช่วงสองปีที่ผ่านมาได้ยังไง”

โจแอนนากำลังขัดเล็บสีแดงเข้มดั่งเลือดด้วยตะไบขัดเล็บของเพื่อน เธอเอนศีรษะไปข้างหลังด้านหนึ่งเพื่อสำรวจผลงาน

“ที่รักจ๊ะ” เธอลากเสียงยาว “แบบนี้ไม่น่าว่าคาญหรือ หกหรือ ถ้ามีเรื่องโชคร้ายเกิดขึ้นกับเพื่อนๆ ของฉันนะ ฉันจะเลิกคบพวกเขาทันที! มันฟังดูไร้จิตใจก็จริงนะ แต่ก็ช่วยให้เราไม่ต้องเจอปัญหามากมายในภายหลัง! พวกเขาจะอยากยืมเงินจากเธอเสมอแหละ หรือไม่ก็เปิดร้านเย็บเสื้อผ้า แล้วเธอก็ต้องไปเอาเสื้อผ้าแยะๆ จากพวกเขา หรือพวกเขาอาจจะเขียนลายบนโปสเตอร์ไฟ หรือทำผ้าพันคอบาดิก”

“แสดงว่าถ้าฉันสูญเสียเงินไปหมด เธอก็จะเลิกคบฉันวันพรุ่งนี้ใช่ไหม?”

“จะ ที่รัก ฉันจะเลิกคบ เธอจะมากบอกว่าฉันพูดไม่ตรงใจไม่ได้! ฉันชอบคนที่ประสบความสำเร็จเท่านั้น และเธอจะพบว่าเกือบทุกคนก็เป็นอย่างนั้นทั้งนั้นแหละ เพียงแต่คนส่วนใหญ่ไม่ยอมรับหรือ พวกเขาแค่พูดว่าทนมแมรีหรือเอมิลี หรือพามาเลา ไม่ใช่พวกอื่นแล้วจริงๆ! ปัญหาของหล่อนทำให้หล่อนอมทุกข์ และทำตัวพิกลมาก ช่างน่าสงสาร!”

“เธอนี่ช่างร้ายจริงนะ โจแอนนา!”

“ฉันแค่มักใหญ่ไฝสูง เหมือนคนอื่นๆ นั้นแหละ”

“ฉันไม่มีความมักใหญ่ไฝสูง!”

“ด้วยเหตุผลที่เห็นๆ กันอยู่! เธอไม่จำเป็นต้องทำอะไรต่ำๆ ในเมื่อผู้จัดการทรัพย์สินชาวอเมริกันวัยกลางคนหน้าตาดีส่งเงินค่าใช้จ่ายจำนวนมหาศาลให้เธอทุกๆ ไตรมาส”

“ส่วนเธอก็คิดผิดเรื่องแจ๊คเกอลีน” ลินเน็ตพูด “หล่อนไม่ได้ทำตัวเป็นฟองน้ำหรือกนะ ฉันอยากจะช่วยหล่อน แต่หล่อนจะไม่ยอมให้ช่วย หล่อนหยิ่งในศักดิ์ศรียิ่งกว่าอะไร”

“งั้นหล่อนจะรีบมาเจอเธอไปทำไมกัน ฉันพนันว่าหล่อนต้องการอะไรบางอย่าง! เธอรอดูก็แล้วกัน”

“ท่าทางหล่อนตื่นเต้นเรื่องอะไรบางอย่าง” ลินเน็ตยอมรับ “แจ๊คก็ช่างรู้สึกตื่นเต้นกับอะไรๆ ไปเสียหมดตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว หล่อนเคยแหว่ใครคนหนึ่งด้วยมีดพับเล่มเล็กๆ ด้วยนะ!”

“ที่รัก ช่างน่าตื่นเต้นจัง!”

“เด็กผู้ชายคนหนึ่งกำลังแก๊งหมานะ แจ๊คก็พยายามบอกให้เขาหยุด แต่เขาไม่หยุด หล่อนกระซอกเด็กคนนั้นมาเขย่าตัว แต่เขาแข็งแรงกว่าหล่อนมากที่สุดท้ายหล่อนก็เอามีดพับออกมาเสียบเด็กคนนั้น มีการทะเลาะวิวาทกัน ใหญ่โตเลยละ!”

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ ฟังแล้วน่าอึดอัดที่สุดเลย!”

สาวใช้ของลินเน็ตเข้ามาในห้อง หล่อนพูดเพิ่มพำเป็นการขอโทษ หยิบชุดกระโปรงจากตู้เสื้อผ้าและออกไปจากห้องพร้อมกับชุดนั้น

“เกิดอะไรขึ้นกับมารีรี” โจแอนนาถาม

“หล่อนเอาแต่ร้องไห้ล่ะ”

“น่าสงสาร! ฉันบอกเธอแล้วใช่ไหมว่า หล่อนอยากแต่งงานกับผู้ชายที่ทำงานอยู่ในอียิปต์ หล่อนยังไม่รู้จักเขาดีเลย ฉันก็เลยคิดว่าฉันน่าจะดูให้แน่ใจว่าเขาเป็นคนที่ใช่ได้ แต่กลับกลายเป็นว่าเขามีภรรยาอยู่แล้ว มีลูกสามตัวนะ”

“เธอต้องสร้างศัตรูไว้เยอะแน่เลย ลินเน็ต”

“ศัตรูเธอ” ลินเน็ตทำหน้าที่ตาประหลาดใจ

โจแอนนาพยักหน้าและจุดบุหรี่ให้ตัวเอง

“ศัตรูนะสิจ๊ะ คนดี เธอจะแก๊งจะตาย แล้วเธอก็ถนัดนักละในการทำอะไรที่ถูกต้อง”

ลินเน็ตหัวเราะ

“โอ้ ฉันนะไม่มีศัตรูในโลกเลยสักคนเดียว”

IV

ลอร์ดวินเดิลแชมนั่งอยู่ที่ใต้ต้นซีดาร์ ดวงตาจับอยู่ที่สัดส่วนอ้วนงามของไวตฮอลล์ ไม่มีสิ่งใดจะบั่นทอนความงามแบบโลกเก่าของมันได้ อาคารใหม่และสิ่งต่อเติมไม่ปรากฏให้เห็นด้วยลับมุ่มบ้าน มันเป็นภาพอันสวยงามสงบสุขภายใต้แสงอาทิตย์ในฤดูใบไม้ร่วง แม้กระนั้นขณะที่เขามองดู สิ่งที่ชาร์ลส์ วินเดิลแชม เห็นก็ไม่ใช่วิตฮอลล์อีกต่อไป กลับกลายเป็นว่าเขาเหมือนจะมองเห็นคฤหาสน์ยุคเอลิซาเบทอันใหญ่โตโอ้อิ่งยิ่งกว่า สวนที่ทอดยาว ฉากหลังที่อ้างว้างยิ่งกว่า...มันคือคฤหาสน์ประจำตระกูลของเขา ชาร์ลตันบิวรี และตรงส่วนหน้ามีร่างหนึ่งยืนอยู่ ร่างของหญิงสาวกับเรือนผมสีทองสว่างและใบหน้านั้นใจอันกระตือรือร้น...ลินเน็ตในฐานะนายหญิงของชาร์ลตันบิวรี!

เขารู้สึกเปี่ยมล้นไปด้วยความหวัง คำปฏิเสธของเธอไม่ใช่การปฏิเสธแบบไร้เยื่อใย เป็นการรอนขอเวลาเสียมากกว่า เขาเถอะนะ เขายังรอได้อีกหน่อย...

ทุกสิ่งช่างสอดคล้องต้องกันจนน่าทึ่ง! แน่หนอนว่าเป็นเรื่องสมควรที่เขาควรจะแต่งกับเงิน แต่ก็ไม่ใช่เรื่องจำเป็นถึงขนาดที่เขาต้องจำยอมมองข้ามความรู้สึกของตัวเองไป และเขาก็รักลินเน็ตด้วย เขาคงจะอยากแต่งงานกับเธอต่อให้เธอสิ้นใจไม่ตอกก็ตามที แทนที่จะแต่งกับหนึ่งในหญิงสาวที่มั่งคั่งที่สุดในอังกฤษ

เพียงแต่โชคดีที่เธอ เป็น หนึ่งในหญิงสาวที่มั่งคั่งที่สุดในอังกฤษ...

สมองของเขาคิดแผนการอันแยบยวนใจสำหรับอนาคต อาจจะเป็นนายแห่ง
รีออร์เซลล์ ซ่อมแซมอาคารปึกตะวันตก ไม่จำเป็นต้องยอมให้พวกสกอตยิงเล่น...

ชาร์ลส์ วินเดิลแชม วาดฝันภายใต้ดวงตะวัน

V

เป็นเวลาสี่โมงเย็นเมื่อรถสองที่นั่งคันเล็กสภาพบุโรทั่งมาจอดพร้อมกับเสียงล้อรถ
บดพื้นกรวด หญิงสาวคนหนึ่งลงจากรถ สาวร่างเล็กแบบบางกับเรือนผมสีเข้ม
ดกหนา เธอวิ่งขึ้นบันไดและสั่นกระดิ่ง

ไม่กี่นาทีต่อมาเธอก็ได้รับการเชื้อเชิญให้เข้าไปในห้องนั่งเล่นยาวโอโถง
พ่อบ้านผู้มีหน้าตาเหมือนบาทหลวงกำลังพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “คุณ
เดอบเอลล์พอร์ตครับ”

“ลินเน็ต!”

“แจ็กกี้!”

วินเดิลแชมหลบไปยืนข้างๆ เล็กน้อยพลางมองดูด้วยความเห็นใจขณะที่
หญิงสาวร่างเล็กเปี่ยมอารมณ์ผู้นี้โผล่เข้าหาลินเน็ตพร้อมกับกางแขนกว้าง

“ลอร์ดวินเดิลแชมคะ นี่คุณเดอบเอลล์พอร์ต เพื่อนรักของฉันค่ะ”

เด็กน้อยที่น่ารัก เขาคิด ไม่น่ารักนักหรอก แต่มีเสน่ห์อย่างแน่นอน
เรือนผมหยักเป็นลอนสีเข้มกับดวงตาคูโต เขามีพม่าถ้อยคำตามมารยาทไม่กี่คำ
จากนั้นขอตัวจากมาเพื่อให้เพื่อนสองคนได้อยู่ด้วยกัน

แจ็กกี้เกอสินกระโจนเข้าไปในแบบที่ลินเน็ตจำได้ว่าเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว
ของเธอ

“วินเดิลแชมเหรออ วินเดิลแชมเหรออ นั่น คือผู้ชายคนที่หนังสือพิมพ์ชอบ
บอกว่าเธอกำลังจะแต่งงานด้วยนี่! จริงไหมจ๊ะ ลินเน็ต จริงไหม”

ลินเน็ตพูดงึมงำ “อาจจะนะ”

“ที่รัก ฉันดีใจจัง! เขาคุณนิสัยดีนะ”

“โอ อย่าด่วนตัดสินใจไปสิ ฉันเองยังไม่ได้ตัดสินใจเลย”

“แน่นอนว่ายัง! ราชีนีต้องใช้เวลาในการไตร่ตรองเลือกคู่ครองอย่างเหมาะสม
เสมอ!”

“อย่าพูดจาเหลวไหลน่า แจ็กกี้”

“แต่เธอ เป็น ราชีนีนะ ลินเน็ต! เธอเป็นมาโดยตลอด ซามาเจสเท (ฝ่าบาท)
ลาแรนลินเน็ตต์ (ราชีนีลินเน็ตต์) ลินเน็ตต์ลาบลอนด์ (ลินเน็ตต์ผมบลอนด์)!

ส่วนฉันก็ - ฉันก็เป็นพระสหายสนิทของราชินี! นางกำนัลที่ทรงไว้วางพระทัย”

“เธอนี่ช่างพูดอะไรเหลวไหลนักนะ แจ็คกี้ที่รัก! แล้วที่ผ่านมาเธอหายไปไหน อยู่ๆ ก็หายไปเสียอย่างนั้น ไม่เคยเขียนส่งข่าวคราวด้วย”

“ฉันไม่ชอบเขียนจดหมายนะ ฉันหายไปไหนนะเธอ โอ้ ทั้งสามอย่างรวมอยู่ในเรื่องเดียวจ๊ะ ที่รัก เพราะเรื่องงานนะเธอก็รู้ งานคร่ำเคร่งกับพวกผู้หญิงคร่ำเคร่ง!”

“ที่รัก ฉันหวังว่าเธอจะ...”

“รับความกรุณาจากราชินีใช่ไหม อิม พูดตามตรงนะ ที่รัก ฉันมาที่นี่ก็เพราะเรื่องนี้แหละ ไม่จ๊ะ ไม่ใช่จะมายืมเงินของเธอ มันยังไม่ถึงขั้นนั้นหรอก! แต่ฉันมาเพื่อขอความช่วยเหลือเรื่องสำคัญครั้งใหญ่!”

“ว่าไปลึลึะ”

“ถ้าเธอกำลังจะแต่งงานกับผู้ชายที่ชื่อวินเดิลแฮมคนนั้น บางทีเธอน่าจะเข้าใจ”

ลินเนตทำหน้าที่ตางงูช้วนนาที่หนึ่ง จากนั้นใบหน้าของเธอก็กระฉ่าง

“แจ๊คกี้ เธอหมายความว่า...”

“จ๊ะ ที่รัก ฉันหมั้นแล้ว!”

“อย่างนี้นี่เอง! ฉันก็คิดนะว่าเธอดูจำเริญเป็นพิเศษยังไงก็ไม่รู้ แน่ละว่าเธอจำเริญอยู่เสมอ แต่มันมากกว่าปกตินะ”

“ฉันก็รู้สึกแบบนั้นแหละ”

“เล่าเรื่องเขาให้ฉันฟังหน่อยสิ”

“เขาชื่อไซมอน ดอยล์ เขาตัวโต สง่าผ่าเผย ทำตัวเรียบง่ายอย่างไม่น่าเชื่อ นิสัยเหมือนเด็กผู้ชาย แล้วก็น่ารักเป็นที่สุดเลย! เขาจนนะ ไม่มีเงินเลย เธอคงจะเรียกเขาว่า ‘คนชนบท’ นั้นแหละ แต่เป็นชนบทที่ยากจนมาก เป็นลูกชายคนรองทำนองนั้นแหละ ครอบครัวของเขามาจากเดวอนเชียร์ เขาชอบชนบทและอะไรที่เกี่ยวกับชนบท ในช่วงห้าปีที่ผ่านมาเขาใช้ชีวิตในเมืองในสำนักงานอยู่ และตอนนี้พวกเขากำลังปลดคนงานออก เขาก็เลิกตางาน ลินเนต ฉันต้องตายแน่ถ้าฉันไม่ได้แต่งงานกับเขา! ฉันต้องตายแน่! ฉันต้องตายแน่! ฉันต้องตาย...”

“อย่าพูดจาเหลวไหลนะ แจ๊คกี้”

“ฉันต้องตายแน่ ฉันบอกเธอได้เลย! ฉันคลั่งเขา เขาก็คลั่งฉัน เราอยู่โดยขาดกันและกันไม่ได้”

“ที่รัก เธอ เป็นเอามากนะนี่!”

“ฉันรู้ มันแย่ใช้ไหมล่ะ เรื่องความรักที่เข้าครอบงำจิตใจของเธอ แล้วเธอ

ก็ทำอะไรไม่ได้เลย”

หญิงสาวหยุดไปชั่วขณะที่ ดวงตาสีเข้มขยายกว้างขึ้น จู่ๆ ก็ดูเศร้าสร้อย เธอแสดงอาการตัวสั่นเล็กน้อย

“มัน... น่ากลัวด้วยซ้ำในบางครั้ง! ไชมอนกับฉันเกิดมาเพื่อกันและกัน ฉันจะไม่มันวันสนใจใครอื่นอีก และเธอ ต้องช่วยเรานะ ลินเน็ต ฉันได้ยินมาว่าเธอชื่อที่นี้ แล้วฉันก็คิดอะไรอย่างหนึ่งขึ้นมาได้ ฟังนะ เธอจะต้องมีคนดูแลที่ติดคนหนึ่ง หรืออาจจะสองคน ฉันอยากให้เธอมอบงานนั้นให้กับไชมอน”

“โอ้!” ลินเน็ตประหลาดใจ

แจ๊คเกอลีนรีบเสริม “เขาเก่งเรื่องพวกนี้ซะ เขารู้ทุกอย่างเรื่องที่ทำในชนบท และโตมากับอะไรแบบนั้น แล้วเขาก็เรียนมาทางด้านธุรกิจด้วย โอ้ ลินเน็ต เธอจะทำงานนี้กับเขา เพราะเห็นแก่ความรักที่มีต่อฉันใช่ไหม ถ้าเขาทำงานได้ไม่ดี ก็ไล่เขาออกได้เลย แต่เขาทำได้ดีอยู่แล้ว และเราอยู่ในบ้านหลังเล็กๆ ก็ได้ ฉันจะดูแลพวกเธอ แล้วทุกอย่างในสวนก็จะสวยเลิศเลอ”

เธอลุกขึ้นยืน

“บอกสิว่าเธอจะช่วย ลินเน็ต บอกสิว่าเธอจะช่วย ลินเน็ตคนสวย! ลินเน็ต ผมทอมผู้สูงส่ง! ลินเน็ตผู้แสนพิเศษของฉัน! บอกสิว่าเธอจะช่วย!”

“แจ๊คกี้...”

“เธอจะช่วยใช่ไหม”

ลินเน็ตระเบิดหัวเราะ

“แจ๊คกี้จอมเพ้อ! พาพ่อหนุ่มของเธอมารับฉันดูตัวก่อน แล้วเราค่อยคุยกัน”

แจ๊คกี้ปรีดีมาหาเธอพร้อมกับพรมจวบ

“ลินเน็ตที่รัก... เธอคือเพื่อนแท้! ฉันรู้อยู่แล้ว เธอจะไม่ทำให้ฉันผิดหวัง... ไม่มีวัน เธอเป็นสิ่งที่งดงามที่สุดในโลกจริงๆ ลาก่อนนะจ๊ะ”

“แต่ แจ๊คกี้ เธอจะ ค้างคืนนี้”

“ฉันหรือ เปลาจ๊ะ ไม่ค้างหรอก ฉันจะกลับลอนดอน แล้วพรุ่งนี้ฉันจะกลับมาพร้อมกับพาไชมอนมาด้วย เราจะได้จัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย เธอจะปลื้มเขาจ๊ะ เขาเป็น คนน่ารักจริงๆ”

“แต่เธอจะรอและดีมชากันก่อนไม่ได้หรือ”

“ไม่ได้จ๊ะ ฉันรอไม่ได้ ลินเน็ต ฉันตื่นเต้นไปหมดแล้ว ฉันต้องกลับไปบอกไชมอน ฉันรู้ว่าฉันเป็นบ้า ที่รัก แต่ก็ช่วยไม่ได้นี่ ฉันคาดหวังว่าการแต่งงานจะช่วยเยียวยาฉันได้ มันดูจะช่วยให้ผู้คนสงบลงได้เสมอ”

เธอหมุนตัวไปทางประตู ยืนอยู่ชั่วขณะ จากนั้นวิ่งรีบกลับมาเพื่อสวมกอด
 เร็วๆราวกับนกเป็นครั้งสุดท้าย
 “ลินเนตที่รัก...ไม่มีใครเหมือนเธอเลย”

VI

เมอซีเยอร์กัสตง บลงแดง เจ้าของเซ็กซ์มาตองท์ ร้านอาหารเล็กๆอันทันสมัย
 ไม่ใช่ชายผู้ยินดีกับการได้ให้เกียรติต้อนรับลูกค้ามากมาย พวกเขาเศรษฐี คนหน้าตาดี
 คนมีชื่อเสียงจาวโฉ่ และคนมีชาติตระกูลอาจจะรอก่อกหากหวังจะได้รับการ
 คัดเลือกและได้รับความสนใจเป็นพิเศษ มีน้อยครั้งเหลือเกินที่เมอซีเยอร์บลงแดง
 จะลดตัวลงมากล่าวทักทายแขกด้วยอภัยยศัยไมตรี พาแขกไปยังโต๊ะพิเศษ และ
 พุดจาปราศรัยด้วยถ้อยคำอันสุภาพเหมาะสม

ในคำคืนที่กล่าวถึงนี้ เมอซีเยอร์บลงแดงได้มอบเอกลักษณ์อันพิเศษยิ่งของเขา
 ไปสามครั้ง ครั้งแรกสำหรับดัชเชสผู้หนึ่ง อีกครั้งหนึ่งสำหรับนักแข่งม้าคนดัง และ
 ครั้งสุดท้ายสำหรับชายร่างเล็กผู้มีรูปร่างหน้าตาตลกกับหนวดสีดำครึ้ม ซึ่งคนที่
 ดูเผินๆคงคิดว่าการปรากฏตัวของเขาคงมิอาจเอื้อประโยชน์อะไรกับเซ็กซ์มาตองท์ได้

อย่างไรก็ดี เมอซีเยอร์บลงแดงแสดงความเอาใจใส่ดังกล่าวด้วยเจตนา
 ประจบประแจงอย่างแท้จริง แม้จะมีการบอกกล่าวบรรดาลูกค้าในช่วงครึ่งชั่วโมง
 ที่ผ่านมามีไม่มีโต๊ะอีกแล้ว ตอนนั้นก็กลับมีโต๊ะตัวหนึ่งปรากฏขึ้นอย่างลึกลับ และ
 จัดวางอยู่ในตำแหน่งอันน่าพอใจที่สุดด้วย เมอซีเยอร์บลงแดงพาลูกค้าคนนั้นไปที่
 โต๊ะด้วยท่าทีที่แสนจะ *อบอุ่นเป็นกันเอง*

“แต่แน่นอนครับ สำหรับ *คุณ* แล้วมีโต๊ะให้*เสมอ* เมอซีเยอร์บัวโรต์! ผม
 หวังจริงๆว่าคุณจะให้เกียรติเราบ่อยกว่านี้!”

แอร์กูล บัวโรต์ ยิ้มขณะนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาซึ่งมีศพลีใครคนหนึ่ง
 บริกรคนหนึ่ง เมอซีเยอร์บลงแดงกับสุภาพสตรีหน้าตาดีมาคนหนึ่ง มีส่วนร่วม
 อยู่ในเหตุการณ์ด้วย

“คุณช่างมีไมตรีมากเหลือเกิน เมอซีเยอร์บลงแดง” เขาพูด

“แล้วคุณมาคนเดียวหรือครับ เมอซีเยอร์บัวโรต์”

“ครับ ผมมาคนเดียว”

“อ้อ เอละ จูลส์คนนี้จะจัดอาหารมื้อเล็กๆที่เปรียบประดุจบทกวีให้คุณ
 เป็นบทกวีอย่างแน่นอน! สตรีไม่ว่าจะมีเสน่ห์แค่ไหนก็มีชื่อเสียงเปรียบในเรื่องนี้
 พวกเธอดึงความคิดไปจากอาหาร! คุณจะเพลิดเพลินกับอาหารค่ำของคุณครับ
 เมอร์ซีเยอร์บัวโรต์ ผมขอรับรอง ส่วนเรื่องเหล้าองุ่น...”

บทสนทนาที่มีศัพท์แสงเฉพาะตามมา โดยมีจูเลีย หัวหน้านักบริกรมาคอยช่วยเหลือ

ก่อนจากไป เมอซีเยอร์บลองแดงอ้อยอิงอยู่ชั่วขณะ ลดเสียงลงราวกับจะบอกความลับ

“คุณกำลังมีคดีร้ายแรงอยู่หรือเปล่าครับ”

บัวโรต์สายศิระชะ

“โอ้ ผมเป็นชายเจ้าสำราญต่างหากล่ะครับ” เขาพูดเสียงเบา “ผมประหยัดเงินตั้งแต่สมัยหนุ่มๆ และตอนนี้ผมมีทุนทรัพย์ที่จะเพลิดเพลินกับชีวิตแบบคนเกียจคร้าน”

“ผมละอิจฉาคุณ”

“ไม่ ไม่ คุณไม่ฉลาดเลยที่มาอิจฉาผม ผมรับรองได้ว่ามันไม่ได้สนุกเพลิดเพลินอย่างที่ฟังดูจะเป็นหรอก” เขาถอนหายใจ “คำกล่าวที่ว่า คนเราต้องทำงานเพื่อหลีกเลี่ยงความเคร่งเครียดจากการต้องคิดนะช่างจริงแท้แท้”

เมอซีเยอร์บลองแดงชูมือทั้งสองข้างขึ้น

“แต่มีอะไรตั้งมากมาย! มีการเดินทาง!”

“ใช่ มีการเดินทาง ที่ผ่านมามผมก็ทำได้ไม่เลวนัก หน้าหนาวนี้ผมคิดจะไปอียิปต์ เขาพูดกันว่าอากาศดีเยี่ยม! เราจะหลีกเลี่ยงจากหมอก ความทึมเทา ความน่าเบื่อของฝนฟ้าที่ตกอยู่ตลอด”

“อา! อียิปต์” เมอซีเยอร์บลองแดงสูดหายใจ

“ผมเชื่อว่าตอนนี้ใครๆ ก็ไปท่องเที่ยวที่นั่นได้ ไปทางรถไฟ หลีกเลี่ยงการเดินทางทางทะเลทั้งหมด ยกเว้นช่องแคบอังกฤษ”

“อา ทะเล มันไม่ลงรอยกับคุณสินะ”

แอร์กูล บัวโรต์ สายศิระชะและตัวสั้นเล็กน้อย

“ผมก็เหมือนกันครับ” เมอซีเยอร์บลองแดงพูดด้วยความเห็นอกเห็นใจ “มันทำอะไรกับท้องไส้เราได้ที่น่าประหลาดทีเดียว”

“แต่กับท้องไส้บางคนเท่านั้น! มีบางคนแข็งแรงกระเพื่อมไม่ส่งผลอะไรกับพวกเขาเลย พวกเขาสนุกกับมันเสียอีก!”

“ความไม่ยุติธรรมของพระเจ้าเป็นเจ้า” เมอซีเยอร์บลองแดงพูด

เขาส่ายศิระชะอย่างเศร้าๆ และใคร่ครวญความคิดอันปราศจากศรัทธานั้นจมอยู่กับตัวเอง

บริกรสี่ห้าคนห่มกับมืออันคล่องแคล่วมาให้บริการที่โต๊ะ ขนมปังปังกรอบเนย ถังน้ำแข็ง ทุกอย่างประกอบกันเป็นมื้อคุณภาพ

วงออร์เคสตราคนนิโกรเริ่มบรรเลงเสียงแปร่งประหลาดที่ให้อารมณ์สุขสันต์
 ลอนดอนเด่นจ้า

แอร์กูล บัวโรต์ มองดู ซีมซ์กับความประทับใจไว้ในความคิดอันเป็นระเบียบ
 เรียบร้อยของตน

ใบหน้าส่วนใหญ่ดูเบื่อและเหนื่อยหน่ายอะไรเช่นนั้น! อย่างไรก็ตาม ชาย
 รูปร่างล่ำสันบางคนกำลังเฟลิดเฟลีนกับตัวเอง...ในขณะที่ความมอดทนอย่างเยือกเย็น
 ดูจะเป็นอารมณ์ที่ฉายออกมาบนใบหน้าคู่เต็นรำของพวกเขา สตรีร่างอ้วนในชุด
 สีม่วงดูเปล่งประกาย...ไม่ต้องสงสัยว่าไขมันเป็นสิ่งชดเชยบางอย่างในชีวิต...เป็น
 ความสุข...ความสำราญ...ซึ่งหาไม่ได้ในหมู่คนที่มีรูปร่างตามสมัยนิยมมากกว่า

มีคนหนุ่มสาวอยู่บางตา บางคนมีสีหน้าเฉยเมย บางคนเบื่อหน่าย
 บางคนไม่มีความสุขเอาเสียเลย เหลวไหลลื่นดีที่เรียกวัยหนุ่มสาวว่าเป็นช่วงเวลา
 แห่งความสุข วัยหนุ่มสาวเป็นช่วงเวลาแห่งความเปราะบางอย่างร้ายกาจที่สุด!

สายตาของเขาอ่อนโยนลงขณะจับนั่งอยู่ที่คนคู่หนึ่ง เป็นคู่ที่เหมาะสม
 กันมาก ชายร่างสูงใหญ่กว้างกับหญิงสาวอบบางอ่อนแอ สองร่างที่เคลื่อนไหว
 ไปในจังหวะแห่งความสุขอันไร้ที่ติ ความสุขในสถานที่ ช่วงเวลา และในกัน
 และกัน

การเต็นรำหยุดลงอย่างฉับพลัน มีเสียงปรบมือ แล้วมันก็เริ่มต้นขึ้น
 อีกครั้ง หลังจาก *องกอร์* ครั้งที่สอง หนุ่มสาวคู่นั้นก็กลับมาที่โต๊ะของตนซึ่งอยู่
 ใกล้กับบัวโรต์ หญิงสาวหน้าแดงระเรื่อและหัวเราะจ้า ขณะที่เธอนั่งลง เขา
 สามารถพิจารณาใบหน้าของหญิงสาวที่เงยขึ้นมาหัวเราะกับคู่ของเธอ

มืออะไรอย่างอื่นอีกนอกจากประกายหัวเราะในดวงตาของเธอ แอร์กูล
 บัวโรต์ สายตึ้งระด้วยคามสงสัย

“เธอใส่ใจมากเกินไป แม่สาวร่างน้อยคนนั้น” เขาพูดกับตัวเอง “มัน
 ไม่ปลอดภัย ใช่ ไม่ปลอดภัย”

จากนั้นคำพูดหนึ่งก็สะดุดหูของเขา “อียิปต์”

เสียงของทั้งสองลอยมาให้เขาได้ยินชัดเจน หญิงสาวมีเสียงอ่อนเยาว์
 สดใส เยอหยิ่ง เจือด้วยการออกเสียงตัวอาร์สำเนียงชาวต่างชาตินิดๆ และเสียง
 พูดภาษาอังกฤษของฝ่ายชายที่หุ้มนำฟังแบบคนได้รับการอบรมมาดี

“ฉัน *ไม่* ได้สร้างวิมานในอากาศนะ ไชมอน ฉันบอกคุณแล้วว่าลินเน็ตจะไม่
 ทำให้เราผิดหวัง!”

“ผมอาจจะทำให้ *เธอ* ผิดหวังนะสิ”

“เหลวไหล มันเป็นงานที่เหมาะสมกับคุณเลยนะ”

“อันที่จริงผมก็คิดว่าใช่...ผมไม่ตั้งใจสงสัยเรื่องความสามารถของตัวเองเลย และผมตั้งใจจะทำให้ดี...เพื่อ คุณเลยนะ!”

หญิงสาวหัวเราะเบาๆ เสียงหัวเราะด้วยความสุขอย่างแท้จริง

“เราจะรอสามเดือน...เพื่อให้แน่ใจว่าคุณไม่โดนไล่ออก...และจากนั้น...”

“และจากนั้นผมจะมอบทรัพย์สินเงินทองของผมให้คุณ...เรื่องของเรื่องคืออย่างนั้นใช่ไหม?”

“และก็อย่างที่ฉันบอก เราจะไปอียิปต์เพื่ออันนี้เหมือนกัน จ่ายเท่าไรก็ช่าง! ฉันอยากไปอียิปต์มาชั่วชีวิต แม่น้ำไนล์และพีระมิด แล้วก็ผืนทราย...”

เขาพูด ลืมเสียงเครือเล็กน้อย “เราจะไปเห็นมันด้วยกัน แจ็คกี้...เราสองคน มันจะวิเศษไปเลยใช่ไหม?”

“ฉันสงสัยค่ะ มันจะวิเศษสำหรับคุณเหมือนกับที่มันวิเศษสำหรับฉันไหม คุณชอบมาก...เหมือนกับที่ฉันชอบจริงๆ หรือเปล่า?”

เสียงของเธอแข็งขึ้นมาทันที ดวงตาขยายกว้างขึ้น แสบจะด้วยความกลัว คำตอบของฝ่ายชายดังมาห้วนๆ ในทันที “อย่าพูดจาไร้สาระนะ แจ็คกี้”

แต่หญิงสาวพูดซ้ำ “ฉันสงสัย...”

จากนั้นเธอยกไหล่ “แต่น่ากันเถอะค่ะ”

แอร์กูล บัวโรต์ พูดพึมพำกับตัวเอง

“อูนกีเอมเอต์เต็งกีเซอแลสเซอร์ (คนที่รักกับคนที่ถูกรัก) ใช่ ผมก็สงสัยเหมือนกัน”

VII

โจแอนนา เซาท์วูด พูดว่า “แล้วสมมติว่าเขาเป็นนักเลงหัวไม้ล่ะ?”

ลินเน็ตสายตึระชะ “โอ้ เขาไม่เป็นแบบนี้หรอกจ้ะ ฉันไว้ใจรสนิยมของแจ๊คเกอร์ลินได้”

โจแอนนาพูดพึมพำ “อา แต่คนเราก็ไม่เชื่อตรงนักหรอกเวลาที่เป็นเรื่องรักเรื่องใคร่นะ”

ลินเน็ตสายตึระชะอย่างอดรันทนไม่ไหว จากนั้นเปลี่ยนเรื่อง

“ฉันต้องไปพบคุณเพียร์ซเรื่องแผนพวกนั้น”

“แผนหรือ”

“ใช่ กระท่อมเก่าๆ โทรมๆ ไม่ถูกสุขอนามัยพวกนั้นนะ ฉันให้คนไปซื้อและย้ายคนออกไป”

“เธอนี่ช่างรักสุขอนามัยและมีใจเพื่อส่วนรวมจริงนะ ที่รัก!”

“ถึงยังไงพวกเขาก็ต้องไปอยู่แล้ว กระทั่งพวกนั้นจะมองมาเห็นสระว่ายน้ำใหม่ของฉัน”

“พวกคนที่อยู่ที่นี่ไม่อยากไปหรือเปล่า”

“ส่วนใหญ่แล้วยินดีนะ มีอยู่คนสองคนที่ทำตัวโง่เง่าไปหน่อย ที่จริงแล้วน่าระอาเลยละ พวกเขาดูจะไม่ตระหนักว่าความเป็นอยู่ของพวกเขาจะดีขึ้นมากมายขนาดไหน!”

“แต่เธอก็ใช้อำนาจบาตรใหญ่ด้วยสินะ ฉันว่า”

“โจแอนนาที่รัก เพื่อประโยชน์ของพวกเขาจริงๆนะ”

“จะ ที่รัก ฉันแน่ใจว่าอย่างนั้น เป็นผลประโยชน์เชิงบังคับบ่นะสิ”

ลินเน็ตหัวหน้า โจแอนนาหัวเราะ

“ไม่เอาล่ะ เธอนะ เป็นจอมเผด็จการ ยอมรับมาเถอะ จอมเผด็จการผู้มีจิตเมตตาที่ว่าได้!”

“ฉันไม่ได้เป็นจอมเผด็จการเลยสักนิด”

“แต่เธอชอบทำอะไรตามใจ!”

“ก็ไม่เท่าไรหรอก”

“ลินเน็ต ริตซ์เวย์ เธอมองหน้าฉันแล้วบอกฉันได้ใหม่ว่ามี ครั้งไหนบ้างที่เธอไม่ได้ทำอย่างที่เธอต้องการนะ”

“ถมไป”

“โอ้ ไซลิ ‘ถมไป’ ก็นั่นสินะ แต่ไม่มีตัวอย่างที่แน่ชัด แล้วเธอก็คิดไม่ออกเลยสักครั้งเดียว ที่รัก ไม่ว่าเธอจะพยายามสักแค่ไหน! ชัยชนะอันไม่หยุดยั้งของลินเน็ต ริตซ์เวย์ ในรถสีทองของเธอ”

ลินเน็ตพูดเสียงแข็ง “เธอคิดว่าฉันเห็นแก่ตัววันหรือ”

“เปล่าๆ แค่ห้ามใจไม่ได้ ผลรวมของเงินกับเสน่ห์ ทุกอย่างมาองรวมกันอยู่ตรงหน้าเธอ อะไรที่ซื้อด้วยเงินไม่ได้ เธอก็ซื้อด้วยรอยยิ้ม ผลลัพธ์ที่ได้ก็คือ ลินเน็ต ริตซ์เวย์ หญิงสาวผู้มีพร้อมทุกสิ่ง”

“อย่าพูดจาเหลวไหลล่ะ โจแอนนา!”

“อ้าว เธอไม่ได้มีทุกสิ่งหรือยังไง”

“ฉันคิดว่ามี...มันฟังดูน่ารังเกียจยังไงก็ไม่รู้ล่ะ!”

“น่ารังเกียจแน่นอนอยู่แล้ว ที่รัก! ไม่นานเธอก็อาจจะเบื่อและหน่ายมันสุดขีดก่อนจะถึงตอนนั้น จงเปลืองเปลืองกับชัยชนะอันไม่หยุดยั้งในรถสีทองเสีย เพียงแต่ฉันสงสัยนะ ฉันสงสัยจริงๆว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเธออยากจะไปตามถนนที่มีป้ายเขียนว่า ‘ห้ามผ่าน’”

“อย่าพูดอะไรโง่ๆนำ โจแอนนา” เมื่อลอร์ดวินเดิลแซมมาสมทบกับทั้งสอง ลินเนตก็พูดพร้อมกันทันไปหาเขา “โจแอนนากำลังพูดจากร้ายกาจกับฉันเป็นที่สุด ค่ะ”

“มีแต่ให้ร้ายจะ ที่รัก มีแต่ให้ร้าย” โจแอนนาพูดคลุมเครือขณะลุกจากที่นั่ง หญิงสาวไม่ได้เอ่ยขอตัวจากไป เธอมองเห็นประกายวูบวาบในดวงตาของ วินเดิลแซม

เขาเงยบไปหนึ่งหรือสองนาทิจากนั้นก็พูดตรงเข้าเรื่อง

“คุณตัดสินใจได้หรือยัง ลินเนต”

ลินเนตพูดซ้ำๆ “ฉันกำลังทำตัวเป็นคนใจร้ายหรือเปล่า ฉันว่าถ้าฉันไม่แน่ใจ ฉันควรจะพูดว่า ‘ไม่...’”

เขาขัดจิ้งหะเธอ

“อย่าพูดแบบนั้นสิ คุณมีเวลา...มากเท่าที่คุณต้องการ แต่ผมคิดว่า คุณก็รู้ว่าเราน่าจะมีความสุขด้วยกัน”

“คืออย่างนี้ค่ะ” น้ำเสียงของลินเนตมีแววขออภัย แทบจะเหมือนเด็ก “ฉันมีความสุขกับตัวเองมาก...โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับทั้งหมดนี้” เธอกวาดมือ “ฉันอยากจะทำให้ไวตฮอลล์เป็นบ้านพักชนบทในฝันของฉันอย่างแท้จริง และฉันก็คิดว่าฉันทำมันได้ดี คุณว่าไหมคะ”

“มันสวยดี วางแปลนได้สวยงาม ทุกอย่างสมบูรณ์แบบ คุณเก่งมาก ลินเนต”

เขาหยุดไปหนึ่งนาทิจแล้วพูดต่อ “และคุณก็ชอบชาร์ลตันบิวรีไม่ใช่หรือ แน่หนอนว่าฉันต้องได้รับการปรับปรุงให้ทันสมัยและอะโรปรระมาณนั้น แต่เรื่องแบบนั้นคุณเก่งมากอยู่แล้ว คุณสนุกกับมัน”

“อ้อ แน่หนอนค่ะ ชาร์ลตันบิวรีจริงดงามมาก”

เธอพูดด้วยความกระตือรือร้นอันฉับไว แต่รับรู้ถึงความหนาวสะท้านภายใน ขึ้นมาทันที ข้อความประหลาดส่งเสียงบอก รมกวนความสุขเพียงพร้อมในชีวิต เธอไม่ได้วิเคราะห์ความรู้สึกดังกล่าวในตอนนั้น แต่ภายหลังเมื่อวินเดิลแซมจากไปแล้ว เธอพยายามสำรวจข้อสงสัยต่างๆในความคิด

ชาร์ลตันบิวรี...ใช่ เรื่องนั้นนะเอง...เธอหยุดหงัดกับการเอ่ยถึงชาร์ลตันบิวรี แต่ทำไมละ ชาร์ลตันบิวรีก็มีชื่อเสียงพอประมาณ บรรพบุรุษของวินเดิลแซมครอบครองมันมานับตั้งแต่สมัยพระราชินีเอลิซาเบท การเป็นนายหญิงแห่งชาร์ลตันบิวรีเป็นตำแหน่งที่สูงส่งในสังคม วินเดิลแซมเป็นหนึ่งในคนมีเชื้อสายที่น่าหมายปองที่สุดในอังกฤษ

เขาไม่จริงจิงอะไรกับโวดอยู่แล้ว...มันไม่มีทางเปรียบเทียบกับชาร์ลตันบิวรีได้เลย

อา แต่โวดเป็น *ของเธอ!* เธอเห็นมันแล้ว ได้มันมาแล้ว สร้างมันขึ้นใหม่ และปรับแต่งมันใหม่ ทุ่มเงินไปกับมัน มันเป็นสมบัติในครอบครองของเธอ เป็นอาณาจักรของเธอ

แต่ในแง่หนึ่งมันก็คงหมดความสำคัญถ้าเธอแต่งงานกับวินเดิลแชม พวกเขาจะต้องการบ้านพักในชนบทสองแห่งไปเพื่ออะไร และในสองแห่งนี้ โวดฮอลล์ก็จะต้องโดนสละทิ้งไปเป็นธรรมดา

เธอ ลินเน็ต ริตช์เวย์ จะไม่มีตัวตนอยู่อีกต่อไป เธอจะเป็นเคาน์เตสแห่งวินเดิลแชม นำสินเดิมก้อนงามไปให้ชาร์ลตันบิวรีกับผู้เป็นนาย เธอจะเป็นแค่พระชายา ไม่ได้เป็นราชินีอีกต่อไป

“ฉันกำลังทำตัวเหลวไหล” ลินเน็ตพูดกับตัวเอง

แต่น่าประหลาดที่เธอไม่ชอบความคิดที่จะทิ้งโวดไป...

และมีอะไรอย่างอื่นที่สะกิดกวนใจเธออีกใ้ใหม่

เสียงของแจ๊คกี้ที่แผ่ด้วยอารมณ์เลอะเลือนแปลกประหลาดที่บอกว่า “ฉันต้องตาย แน่ถ้าฉันไม่ได้แต่งงานกับเขา! ฉันต้องตายแน่ ฉันต้องตายแน่...”

มันใจเหลือเกิน กระตือรือร้นเหลือเกิน แล้วเธอละ ลินเน็ต รู้สึกเช่นนั้นกับวินเดิลแชมใหม่ แน่ใจได้เลยว่าไม่ บางทีเธออาจไม่มีวันรู้สึกเช่นนั้นกับใครเลย มันต้อง...วิเศษทีเดียว...ที่ได้รู้สึกแบบนี้...

เสียงรถยนต์ดังผ่านเข้ามาทางหน้าต่างที่เปิดอยู่

ลินเน็ตสลัดตัวเองอย่างร้อนรน ต้องเป็นแจ๊คกี้กับชายหนุ่มของเธอ เธอจะออกไปพบพวกเขา

เธอยืนอยู่ตรงช่องประตูที่เปิดอยู่ขณะที่แจ๊คเกอลินกับไซมอน ดอยล์ลงจากรถ

“ลินเน็ต!” แจ๊คกี้วิ่งมาหาเธอ “นี่ไซมอนจะ ไซมอน นี่ลินเน็ตละ เธอเป็นคนทีวิเศษที่สุดในโลกเลย”

ลินเน็ตเห็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่กว้างกับดวงตาสีฟ้าจัด ผมหสีน้ำตาลเป็นลอนอ่อนๆ คางเหลี่ยม และรอยยิ้มง่ายๆ มีเสน่ห์เหมือนเด็กผู้ชาย...

เธอยืนมือหนึ่งออกไป มือที่กุมมือของเธอทั้งกระชับแน่นและอุ่น...เธอชอบท่าที่ที่เขามองเธอ ความชื่นชมอันจริงใจใส่ชื่อ

แจ๊คก็บอกเขาว่าเธอวิเศษ และก็เห็นได้ชัดว่าเขาคิดว่าเธอวิเศษ...

ความรู้สึกอบอุ่นอ่อนหวานประหนึ่งความเมามายแผ่ซ่านไปตามกระแสเลือด

ของเธอ

“ทั้งหมดนี้เยี่ยมไปเลย ว่าไหม” เธอพูด “เข้ามาลึคะ ไชมอน ให้ฉันได้ต้อนรับคนดูแลที่คืนคนใหม่ของฉันอย่างเหมาะสม”

และขณะที่เธอหมุนตัวเพื่อจะเดินนำ เธอก็คิดว่า “ฉันดีใจเหลือเกิน...ดีใจเหลือเกิน ฉันชอบชายหนุ่มของเจ็คกี้...ฉันชอบเขาเหลือเกิน...”

และจากนั้นก็มีความเจ็บแปลบวูบขึ้นมาในทันที “เจ็คกี้ผู้โชคดี...”

VIII

ทิม อัลเลอร์ตัน เอนกายอยู่บนเก้าอี้หวายและอ้าปากทวาทณะมองไปยังท้องทะเล เขาเหลือบตาไปมองผู้เป็นมารดาแวบหนึ่ง

นางอัลเลอร์ตันเป็นสตรีผมขาวหน้าตาดีในวัยห้าสิบ นางมองมายังบุตรชาย ด้วยปากที่ย่นอยู่ดูขมขื่นทุกครั้งเพื่อพยายามซุกซ่อนความจริงที่ว่า นางรักลูกอย่างรุนแรง แม้กระทั่งคนแปลกหน้าที่ไม่เคยพบเจอมาก่อนก็แทบไม่หลงกลนี้ และทิมเองก็มองเห็นทะลุปรุโปร่ง

เขาพูดว่า “แม่ชอบมาจอร์กาจริงๆหรือครับ”

“อืม” นางอัลเลอร์ตันคิดไคร่ครวญ “มันไม่แพงนะ”

“แล้วก็นาวด้วย” ทิมพูดด้วยอาการตัวสั่นเล็กน้อย

เขาเป็นชายหนุ่มร่างผอมสูง ผมสีเข้มและมีแผ่นอกที่ค่อนข้างแคบ ปากดูอ่อนโยนอย่างมาก ดวงตาดูนั้นเศร้าและค้างบอกถึงความโลเล เขามีมือเรียวยาวบอบบาง

จากการป่วยเป็นวัณโรคเมื่อหลายปีก่อน เขาจึงไม่เคยมีรูปร่างที่สมบูรณ์แข็งแรงอย่างแท้จริง ผู้คนมากมายเข้าใจว่าเขา “เขียนหนังสือ” แต่ก็เป็นทีที่เข้าใจในหมู่เพื่อนฝูงของเขาว่าการถามไถ่ถึงผลงานวรรณกรรมไม่ใช่เรื่องที่เจ้าตัวยากให้พูดถึง

“ลูกกำลังคิดอะไรอยู่นะ ทิม”

นางอัลเลอร์ตันตื่นตัวเตรียมพร้อม ดวงตาสีน้ำตาลเข้มสดใสมิ่ววาระแวง

ทิม อัลเลอร์ตัน ยิ้มกว้างให้นาง

“ผมกำลังคิดถึงอีลิปต์ครับ”

“อีลิปต์เธอ” นางอัลเลอร์ตันพูดด้วยน้ำเสียงสงสัย

“อบอุ่นมากครับ คุณแม่ที่รัก ผืนทรายสีทองอ้อยอิ่ง แม่ น้ำไนล์ ผมอยากลองไปตามแม่น้ำไนล์ คุณแม่ล่ะ”

“ไอ้ แม่ก็คงชอบเหมือนกันจ๊ะ” น้ำเสียงของนางเรียบเฉย “แต่อีลิปต์มัน

แพงนะ ลูกรัก ไม่ใช่สำหรับคนที่ต้องกระเบียดกระเสียดทุกเพนนี่”

ทิมหัวเราะ ลูกขึ้นยืนและบิดขี้เกียจ จู่ๆ เขาก็ดูมีชีวิตชีวาและกระตือรือร้น น้ำเสียงมีแววตื่นเต้น

“เรื่องค่าใช้จ่ายให้เป็นธุระของพระองค์ครับ ใช่ครับ คุณแม่ที่รัก ตลาดหุ้นผันผวนเล็กน้อย ด้วยผลลัพธ์ที่น่าพอใจเป็นอย่างยิ่ง ผมได้ข่าวเมื่อเช้านี้เอง”

“เมื่อเช้านี้หรือ” นางอัลเลอร์ตันพูดเสียงหัววัน “ลูกได้รับจดหมายแค้นฉบับเดียวและนั่นก็...”

นางหยุดและกัตรีมฝีปาก

ทิมดูปลื้มชั่วขณะว่าจะฆ่าหรือว่าคาญดี วันนี้ความขบขันเป็นฝ่ายชนะ

“และฉบับนั้นมาจากโจแอนนา” เขาจบประโยคให้อย่างเยือกเย็น “ถูกที่เดียวครับ คุณแม่ คุณแม่จะต้องเป็นยอดหญิงนักสืบมือเยี่ยมแน่ๆ! เอิร์กูลบัวโรต์ ผู้เลื่องชื่อจะต้องหนาวถ้าคุณแม่ลงสนาม”

นางอัลเลอร์ตันทำหน้าตาเคืองนิดๆ

“แม่บังเอิญเห็นลายมือที่เท่านั้น...”

“และรู้ว่ามันไม่ได้มาจากนายหน้าซื้อขายหุ้นนั่นหรือครับ ใช่ที่เดียว อันที่จริงแล้วผมได้ข่าวจากพวกเขาเมื่อวานนี้ต่างหาก ลายมือแยะๆของโจแอนนา สะดุดตาใครๆ อยู่แล้ว ได้ยืมมือไปทั่วสองอย่างกับแมงมุมขี้เมา”

“โจแอนนาว่างยังบัง้าง มีข่าวอะไรไหม”

นางอัลเลอร์ตันพยายามปรับน้ำเสียงให้ฟังดูสบายๆ และเป็นปกติ มิตรภาพระหว่างบุตรชายของนางกับบุตรสาวของลูกพี่ลูกน้อง โจแอนนา เขาที่วู้ด เป็นเรื่องรบกวนจิตใจนางเรื่อยมา ตามที่นางบอกกับตัวเอง ก็ใช้ว่ามันจะ “มีอะไรในกอไผ่” นางมั่นใจมากกว่าไม่มี ทิมไม่เคยแสดงความสนใจในเชิงชอบพอต่อโจแอนนา เธอเองก็เช่นกัน แรงดึงดูดระหว่างทั้งสองดูจะมีให้เห็นก็แต่ในข่าวซุบซิบและการที่มีเพื่อนฝูงและคนรู้จักร่วมกันมากมาย ทั้งสองต่างก็ชอบผู้คนและการวิจารณ์ผู้คน โจแอนนามีคารมชวนขันทว่าชอบจิกกัด

ไม่ใช่เพราะนางอัลเลอร์ตันกลัวทิมจะไปหลงรักโจแอนนาหรอกที่ทำให้นางรู้สึกตัวแข็งขึ้นเล็กน้อยทุกครั้ง ถ้าโจแอนนาปรากฏกายหรือเมื่อมีจดหมายจากหญิงสาวมาถึง

มันเป็นเพราะความรู้สึกอื่นๆ ที่ยากจะนิยามต่างหาก อาจจะเป็นความหึงหวงซึ่งนางไม่อยากจะยอมรับเรื่องที่ทิมดูจะพอใจเสียเต็มประดาที่ได้เข้าไปอยู่ในวงสังคมของโจแอนนา เขากับมารดาเป็นคู่หูที่ลงตัวว่าใครจะฉกฉวยที่เห็นบุตรชายสนใจและหลงใหลได้ปลื้มผู้หญิงอีกคนทำให้นางอัลเลอร์ตันตกใจเล็กน้อยทุกครั้ง

ไป นางคิดของนางเองด้วยว่าการที่นางปรากฏตัวในโอกาสเหล่านี้เป็นการกีดกันคนหนุ่มสาวทั้งสอง บ่อยครั้งที่นางไปเจอทั้งคู่กำลังตั้งอกตั้งใจคุยกันอย่างกระตือรือร้น และทันทีที่เห็นนาง เสียงพูดคุยของพวกเขาก็แผ่วลง และดูเหมือนทั้งสองจะเจตนาดีนางเข้าวังสนทนาด้วยมากจนเกินไปและราวกับทำไปตามหน้าที่แน่นอนที่สุดว่านางอัลเลอร์ตันไม่ชอบโจแอนนา เซาท์วู้ด นางคิดว่าหล่อนไม่จริงใจเสแสร้ง และเป็นคนฉวยโอกาสโดยพื้นฐาน สำหรับนางแล้ว การห้ามตัวเองไม่ให้แสดงความเห็นเช่นนั้นด้วยน้ำเสียงที่ไม่ควบคุมอย่างดีเป็นเรื่องที่ยากเย็นหนัก

ทิมตอบคำถามของนางด้วยการดึงจดหมายออกมาจากกระเป๋าและกวาดตามองผ่านๆ เป็นจดหมายที่ยาวเอากการ มารดาของเขาดั่งข้อสังเกต

“ก็ไม่มีอะไรมากครับ” เขาพูด “คู่สามีภรรยาดีเวนิชกำลังจะหย่ากัน ตาแก่มอนตี้โดนจับข้อหาเมาแล้วขับ วินเดิลแซมไปแคนาดา ดูเหมือนเขาจะเจ็บหนักเอาเรื่องเมื่อลินเนต ริตจ์เวย์ ปฏิเสธเขา เธอจะแต่งงานกับคนดูเถลที่ติดคนนี้แน่นอนแล้ว”

“พิกลจริงเชียว! เขาเลวร้ายมากไหม”

“ไม่ ไม่ ไม่เลยครับ เขาเป็นหนึ่งในตระกูลดอยล์จากเดวอนเชียร์ และละว่าไม่มีเงิน และที่จริงเขาหมั้นหมายกับเพื่อนรักคนหนึ่งของลินเนตอยู่แล้ว สนิทกันน่าดู”

“แม้ว่าไม่ใช่เรื่องที่ดีเลยนะ” นางอัลเลอร์ตันพูด หน้าแดงเรื่อ

ทิมเหลือบมองนางด้วยสายตารักใคร่แวบหนึ่ง

“ผมรู้ครับ คุณแม่ที่รัก คุณแม่ไม่เห็นดีด้วยกับการแย่งสามีของคนอื่น และเรื่องทำนองนั้น”

“ในยุคของแม่เรามีมาตรฐานของเรา” นางอัลเลอร์ตันกล่าว “และเป็นสิ่งที่ดีมากด้วย! ทุกวันนี้คนหนุ่มสาวจะคิดกันว่าพวกเขาจะออกไปทำอะไรตามหัวใจเลือกก็ได้”

ทิมยิ้ม “พวกเขาไม่เพียงแต่คิดครับ พวกเขาทำด้วย

“วีเด (ดู) ลินเนต ริตจ์เวย์ ลี!”

“ตายจริง แม่คิดว่ามันน่าเกลียดออก!”

ทิมทำตาเป็นประกายใสนาง

“อย่าคิดมากสิครับ คุณแม่หัวเก่าจอมรั้น! ผมอาจจะเห็นด้วยกับคุณแม่นะ ถึงยังไง ผม ก็ยังไม่ได้ไปคว่ำภรรยาหรือคู่หมั้นของใครมาเป็นของตัวเองเลย”

“แม่มั่นใจว่าลูกจะไม่มีวันทำอะไรอย่างนั้น” นางอัลเลอร์ตันพูด นางเสริมด้วยความเด็ดเดี่ยว “แม่เลี้ยงลูกมาอย่างดี”

รักที่นั่นจะตาย”

ทิมขมคำโต้ตอบง่ายๆเอาไว้ ถึงอย่างไร เขาเป็นใครหรือจึงจะไปตัดลินชายหนุ่มพุดด้วยอาการครุ่นคิดแทน

“รู้ไหมครับ ผมคิดว่าคุณแม่พุดไม่ผิดเท่าไรหรือครับเรื่องนั้น ลินเน็ตขอให้เขาเดินทางลงมาดูสิ่งที่เธอทำกับที่นั่น แล้วเขาก็ปฏิเสธอย่างหยาบคายทีเดียว”

“แน่ละ ก็หล่อนไม่น่าชวนเขาเลยนี่”

“และผมเชื่อว่าเขาเจ็บแค้นเธอมากทีเดียว บ่นนี่มั่งอะไรต่อมิอะไรเมื่อไรก็ตามที่เขาเห็นเธอ อภัยให้เธอไม่ได้ที่ให้ราคาที่ประจำตระกูลหลายๆ ฟังๆ เสียสูงลิบลิ่ว”

“แล้วลูกเข้าใจเรื่องนั้นไม่ได้หรือ” นางอัลเลอร์ตันพุดเสียงเข้ม

“พุดตามตรงนะครับ” ทิมพุดอย่างเยือกเย็น “ผมเข้าใจไม่ได้ จะมีชีวิตอยู่กับอดีตไปทำไมกัน จะยึดติดกับสิ่งที่เคยเป็นเพื่ออะไร”

“ลูกจะเอาอะไรไปแทนที่สิ่งเหล่านั้นล่ะ”

เขายกไหล่ “ความตื่นเต้นมั่งครับ ความแปลกใหม่ ความสนุกของการไม่มีวันรู้ว่าจะมีอะไรโผล่มาในแต่ละวัน แทนที่จะรับมรดกเป็นที่ทางกว้างใหญ่ไว้ประโยชน์ ความสุขใจในการหาเงินด้วยตัวเอง ด้วยสมองและทักษะของตัวเอง”

“ที่จริงแล้วคือการได้กำไรในการซื้อขายหุ้น!”

เขาหัวเราะ “ใช่สิครับ”

“แล้วส่วนที่ขาดทุนไปพอๆ กันในตลาดหุ้นล่ะ”

“นั่นนะครับ คุณแม่ที่รัก ออกจะทำร้ายจิตใจกัน และไม่เหมาะสมอย่างมากในวันนี้...เรื่องแผนไปอียิปต์นี่ยังงี้ดีครับ”

“อืม...”

เขาตัดจบด้วยการยิ้มให้นาง “ตามนั้นก็แล้วกันครับ เราสองคนอยากไปเห็นอียิปต์มาโดยตลอด”

“ลูกคิดว่าเมื่อไรดี”

“อ้อ เดือนหน้าครับ มกราคมเป็นช่วงที่ดีที่สุดของที่นั่น เราจะเพลิดเพลินกับสังคมชั้นสูงอันรื่นรมย์ในโรงแรมนี้ต่อไปอีกสองสามสัปดาห์”

“ทิม” นางอัลเลอร์ตันพุดเป็นเชิงตำหนิ จากนั้นเสริมด้วยความรู้สึกผิด “แม่เกรงว่าแม่รับปากคุณนายลิสเอาไว้ว่าลูกจะไปสถานีตำรวจกับเธอ เธอไม่เข้าใจภาษาสเปนเลย”

ทิมทำหน้าเบ้

“เรื่องแหวนของเธอหรือครับ ทับทิมสีแดงเลือดของแม่ลูกสาวหน้าตาเหมือนปลิงใช้ไหม เธอยังตั้งต้นจะคิดว่ามันถูกขโมยไปอีกหรือ ผมจะไปครับถ้าคุณแม่ต้องการ แต่ก็เสียเวลาเปล่า เธอมีแต่จะทำให้หญิงทำความสะอาดห้องเคราะห์ร้ายสักคนเดือดร้อนเท่านั้นเอง ผมเห็นมันอยู่บนนิ้วของเธอซัดๆ ตอนที่เราลงทะเลวันนั้น มันหลุดหายไปไหนแล้วเธอก็ไม่ทันสังเกต”

“เธอบอกว่าแน่ใจทีเดียวว่าถอดมันออกและวางทิ้งไว้บนโต๊ะเครื่องแป้ง”

“โอเอี้ย เธอไม่ได้ถอด ผมเห็นมันกับตา ผู้หญิงคนนั้นนะเ๊ย่ ผู้หญิงคนไหนก็เ๊ย่ทั้งนั้นแหละที่กระโดดเหิงๆ ลงทะเลในเดือนธันวาคม แสร้งทำเป็นว่าน้ำอุ่นดีเพียงเพราะดวงอาทิตย์บังเอิญส่องแสงจ้าในตอนนั้น ผู้หญิงตัวผมไม่ควรได้รับอนุญาตให้เล่นน้ำทะเลอยู่แล้ว พวกเธอดูน่าขยะแขยงเหลือเกินในชุดอาบนํ้า”

นางอัลเลอร์ตันพูดสิ่งมั่งว่า “แม่รู้สึกจริงๆ ว่าแม่ควรจะเลิกเล่นน้ำทะเล”

ทิมระเบิดหัวเราะ

“คุณแม่ล่ะหรือครับ คุณแม่เน้นะกินขาดพวกสาวๆ”

นางอัลเลอร์ตันถอนหายใจและพูดว่า “แม่ได้แต่หวังนะว่าที่นี้จะมีคนหนุ่มสาวสำหรับลูกมากกว่านี้สักหน่อย”

ทิม อัลเลอร์ตัน สายตึ้งระอย่างแ่นแ่น

“ผมไม่หวังครับ คุณแม่กับผมเข้ากันได้สบายโดยไม่ต้องมีสิ่งสร้างความเฟลิดเฟลินจากภายนอก”

“ลูกคงอยากให้อใจแอนนาอยู่ที่นี้”

“คงไม่หรือครับ” น้ำเสียงของเธอแ่นแ่นอย่างไมคาคัดคิด “คุณแม่คิดผิดถนัดในเรื่องนี้ ใจแอนนาทำให้ผมสนุก แต่ผมไม่ได้ชอบเธอจริงๆ หรือ และการมีเธออยู่ใกล้ๆ ก็กวนประสาทผม ผมรู้สึกชอบคุณที่เธอไม่อยู่ที่นี่ ผมคงทำใจรับได้ถ้าไม่ต้องเจอใจแอนนาอีก”

เขาเสริมแทบจะด้วยเสียงแผ่วเบา “มีผู้หญิงเพียงคนเดียวในโลกที่ผมให้ความเคารพและชื่นชมอย่างแท้จริง และผมคิดนะครับ คุณนายอัลเลอร์ตันว่าคุณทราบดีว่าผู้หญิงคนนั้นคือใคร”

มารดาของเขาแ่นแ่นแดงเรื่อและทำหน้าที่ตาหลับสนอย่างมาก

ทิมพูดเสียงจริงจั่ง “ผู้หญิงที่ดีจริงมีอยู่ไม่มากนักในโลกนี้ คุณแม่บังเอิญเป็นหนึ่งในนั้นครับ”

IX

ภายในอพาร์ทเมนต์ที่มองออกไปเห็นเซ็นทรัลพาร์กในนิวยอร์ก นางรีบสั่งอุทานว่า “เยี่ยมเหลือเกิน! ลูกเป็นหญิงสาวที่สุดแสนจะโชคดีนะ คอร์นี่เลย”

คอร์นี่เลีย รีบสั่ง หน้าแดงเป็นการตอบสนอง เธอเป็นหญิงสาวที่ดูจะงะแง่งอย่างมา ดวงตาสีน้ำตาลคู่นั้นดูละม้ายสุนัข

“อ้อ มันจะวิเศษแน่นอนค่ะ!” หญิงสาวอุทานดังเฮือก

นางสาวแวนสกายเลอร์ผู้ซrakก็มึนงงด้วยอาการปฏิกิริยาพึงพอใจในทัศนคติที่ถูกต้องจากญาติผู้ยากไร้ “ฉันฝันถึงการเดินทางไปท่องเที่ยวยุโรปมาตลอดค่ะ” คอร์นี่เลียถอนหายใจ “แต่ไม่เคยรู้สึกว่าจะมีวันได้ไปที่นั่นจริงๆ เลยค่ะ”

“แน่นอนว่าคุณบาวเออร์สจะไปกับฉันเหมือนเช่นเคย” นางสาวแวนสกายเลอร์พูด “แต่ในฐานะเพื่อนเข้าสังคม ฉันมองว่าเธอมีข้อจำกัด - มีข้อจำกัดอย่างมาก มีอะไรเล็กๆ น้อยๆ มากมายที่คอร์นี่เลียทำเพื่อฉันได้”

“ฉันยินดีจะทำค่ะ คุณพี่มารี” คอร์นี่เลียพูดอย่างกระตือรือร้น

“เอาละ เอาละ นี่ก็เป็นอันตกลงตามนั้นนะ” นางสาวแวนสกายเลอร์พูด “วิ่งไปหาคุณบาวเออร์สนะ ที่รัก ได้เวลาที่ฉันจะดื่มเอ็กน็อก^๑แล้ว”

คอร์นี่เลียจากไป มารดาของเธอพูดว่า “มารีที่รัก ฉันรู้สึกขอบคุณเธอ เป็นที่สุด! เธอรู้ไหม ฉันคิดว่าคอร์นี่เลียทุกข์ทรมานอย่างมากที่ไม่ประสบความสำเร็จในการออกสังคม มันทำให้แกอับอายนะ ถ้าฉันมีปัญญาพาแกไปไหนๆ ได้ก็คงดี แต่เธอก็รู้ว่าที่ผ่านมานั้นเป็นยังไงนับตั้งแต่เน็ตตาย”

“ฉันดีใจมากที่ได้พาแกไป” นางสาวแวนสกายเลอร์พูด “คอร์นี่เลียเป็นเด็กดีรู้งานมาแต่ไหนแต่ไร เต็มใจจะทำธุระต่างๆ ให้ และไม่เห็นแก่ตัวมาก เหมือนกับคนหนุ่มสาวทุกวันนี้นี่บางคน”

นางรีบสั่งลุกขึ้นและจูบใบหน้าที่ยาวนที่ออกสีเหลืองเล็กน้อยของญาติผู้ร่ำรวย

“ฉันซึ่งใจมากจริงๆ” เธอประกาศ

บนบันไดเธอเจอสตรีร่างสูงที่ดูแกร่งกา กำลังถือแก้วที่มีของเหลวสีเหลืองเป็นฟอง

“อ้าว คุณบาวเออร์ส ตกลงว่าคุณจะเดินทางไปยุโรปใช่ไหม”

“อ้อ ใช่ค่ะ คุณนายรีบสั่ง”

“ช่างเป็นการเดินทางที่ยอดเยี่ยม!”

^๑Eggnog เครื่องดื่มทำจากนม น้ำตาล ไข่ และเหล้า

“อ้อ ค่ะ ฉันก็คิดว่ามันน่าจะสนุกมากๆ”

“แต่คุณเคยเดินทางไปต่างประเทศมาก่อนใช่ไหม”

“โอ ค่ะ คุณนายริอบสัน ฉันเคยไปปารีสกับคุณแวนสกายเลอร์เมื่อฤดูใบไม้ร่วงที่แล้ว แต่ไม่เคยไปอียิปต์มาก่อน”

นางริอบสันลั้งเล

“ฉันหวังจริงๆ...ว่าจะไม่มี...ปัญหาอะไรนะ”

เธอลดเสียงลง อย่างไรก็ตาม นางสาวบาวเออร์สตอบด้วยน้ำเสียงปกติว่า

“โอ ไม่หรอกค่ะ คุณนายริอบสัน ฉันจะดูแลเรื่องนั้นอย่างดี ฉันคอยจับตาดูอย่างใกล้ชิดเสมอค่ะ”

ทว่ายังคงมีเงาเมื่อดจางๆ บนใบหน้าของนางริอบสันขณะที่เธอเดินลงบันไดต่อไปอย่างช้าๆ

X

ภายในสำนักงานย่านใจกลางเมือง นายแอนดรูว์ เพ็นนิงตัน กำลังเปิดจดหมายส่วนตัว ทันใดนั้นกำปั้นของเขาก็รวบเข้าและดิ่งลงมาบนโต๊ะพร้อมเสียงปัง ใบหน้าของเขาเป็นสีแดงเข้มและเส้นเลือดใหญ่สองเส้นปรากฏชัดบนหน้าผาก เขากดออกบนโต๊ะและผู้จดชวเลขหน้าตาฉลาดก็ปรากฏตัวด้วยความฉับไวหน้าขึ้นชม

“บอกคุณริอกฟอร์ดให้เข้ามาที่นี่ด้วย”

“ค่ะ คุณเพ็นนิงตัน”

ไม่กี่นาทีต่อมา สเตียร์นเดล ริอกฟอร์ด หุ่นส่วนของเพ็นนิงตันก็เข้ามาในห้องทำงาน ชายทั้งสองมีความคล้ายกัน ร่างสูงทั้งคู่ ผอมเพรียว ผมเริ่มหงอกและใบหน้าโกนหนวดเคราเกลี้ยงเกลาดูฉลาด

“มีอะไรรี เพ็นนิงตัน”

เพ็นนิงตันเงยหน้าขึ้นมาจากจดหมายที่เขาอ่านทวนอีกรอบหนึ่ง เขาพูด “ลินเน็ตแต่งงานแล้ว...”

“อะไรนะ”

“นายก็ได้ยินที่ฉันพูดแล้ว! ลินเน็ต ริคจ์เวย์ แต่งงานแล้ว!”

“ยังไง เมื่อไหร่ ทำไมเราไม่ได้ข่าวคราวเลย”

เพ็นนิงตันเหลือบตามองปฏิทินบนโต๊ะทำงาน

“เธอยังไม่ได้แต่งงานตอนที่เขียนจดหมายฉบับนี้ แต่ตอนนี้แต่งงานแล้ว เข้าวันที่สี่ ก็คือวันนี้”

ริอกฟอร์ดกึ่งตัวลงบนเก้าอี้

“วู้! ไม่มีปี่มีขลุ่ย! ไม่มีอะไรเลยงั้นหรือ ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร”
เพ็ญนิ่งตันดูในจดหมายอีกครั้ง

“ดอยล์ ไชมอน ดอยล์”

“เขาเป็นคนประเภทที่ไหนกัน เคยได้ยินเรื่องของเขไหม”

“ไม่ เธอไม่ได้พูดอะไรมาก...” เขากวาดตาดูลายมือตัวตรงและชัดเจน เป็นแถว “รู้สึกว่าการี่จะมีเงื่อนงำบางอย่างนะ...เรื่องนั้นไม่สำคัญหรอก ประเด็นสำคัญก็คือ เธอแต่งงานแล้ว”

ดวงตาของชายทั้งสองประสานกัน ร็อกฟอร์ดพยักหน้า

“เรื่องนี้ต้องคิดกันอย่างละเอียดรอบคอบหน่อย” เขาพูดเสียงเบา

“เราจะทำยังไงกับมันดี”

“ฉันกำลังถามนายนะ”

ชายทั้งสองนั่งเงียบ จากนั้นร็อกฟอร์ดถาม “มีแผนอะไรไหม”

เพ็ญนิ่งตันพูดซ้ำๆ “เรื่อง *นอร์มอนด์* ออกเดินทางวันนี้ เราคนใดคนหนึ่งน่าจะไปได้”

“นายบ้าไปแล้ว! คิดอะไรของนาย”

เพ็ญนิ่งตันเริ่มพูด “ทนายความชาวอังกฤษพวกนั้น...” แล้วหยุด

“เกี่ยวอะไรกับพวกเขา แน่หนอนว่านายจะไม่ไปจัดการพวกเขาหรอกใช่ไหม นายมันบ้า!”

“ฉันไม่ได้เสนอว่านาย...หรือฉัน...ควรไปอังกฤษนะ”

“งั้นนายคิดอะไรของนาย”

เพ็ญนิ่งตันรีดจดหมายบนโต๊ะให้เรียบ

“ลินเนตกำลังจะไปฮันนีมูนที่อียิปต์ คาดว่าจะอยู่ที่นั่นหนึ่งเดือนหรือนานกว่านั้น...”

“อียิปต์...งั้นหรือ”

ร็อกฟอร์ดใคร่ครวญ จากนั้นเขาเงยขึ้นมองและสบสายตาก็ฝ่ายที่เหลือบมองมา

“อียิปต์” เขาบอก “นั่น เป็นความคิดของนาย!”

“ใช่...การเจอกันโดยบังเอิญ ในระหว่างการเดินทาง ลินเนตกับสามีของเธอ... บรรยายากาชช่วงฮันนีมูน มันอาจจะสำเร็จก็ได้”

ร็อกฟอร์ดพูดด้วยความสงสัย “เธอฉลาดนะ ลินเนตนะ...แต่...”

เพ็ญนิ่งตันพูดต่อเสียงเบา “ฉันคิดว่าอาจจะมึนทางในการ...จัดการเรื่องนั้น” ทั้งสองสบตากันอีกครั้ง ร็อกฟอร์ดพยักหน้า

“ตกลง พี่ใหญ่”

เพ็นนิงตันดูนาฬิกา

“เราจะต้องรีบแล้ว - เราคงไหนจะไปล่ะ”

“นายโปสิ” ร็อกฟอร์ดพูดทันที “นายทำอะไรถูกใจลินเน็ตเสมอ ‘คุณลุงแอนดรูว์’ นั่นละใช่เลย!”

ใบหน้าของเพ็นนิงตันแข็งกร้าวขึ้น เขาพูดว่า “ฉันหวังว่าฉันจะทำสำเร็จ”

“นายต้องทำสำเร็จ” หุ่นส่วนของเขาพูด

“สถานการณ์เข้าขั้นวิกฤติ...”

XI

วิลเลียม คาร์ไมเคิล พุดกับหนุ่มร่างผอมบางซึ่งเปิดประตูด้วยอาการสงสัยใคร่รู้ “ช่วยตามคุณจิมมาพบฉันที”

จิม แพนธอร์ป เข้ามาในห้องและมองผู้เป็นลุงด้วยสายตามีคำถาม ชายสูงวัยกว่าเงยขึ้นมองพร้อมกับพยักหน้าและทำเสียงฮึดฮัดในลำคอ

“เฮอะ มาได้เสียทีนะ”

“คุณลุงขอพบผมหรือครับ”

“ก็แค่กวาดตาไปเจอไอ้นี้เข้า”

ชายหนุ่มนั่งลงและดึงกระดาษปีกนั้นเข้าหาตัว ชายสูงวัยกว่ามองดูเขา “โง่”

คำตอบออกมาในทันที “ผมว่าดูทะเลแม่งๆ นะครับ”

หุ่นส่วนอาวุโสแห่งคาร์ไมเคิล, แกรนท์แอนด์คาร์ไมเคิล เปล่งเสียงฮึดฮัดในลำคออันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวอีกครั้ง

จิม แพนธอร์ป อ่านจดหมายอีกรอบ จดหมายซึ่งเพิ่งมาถึงทางไปรษณีย์ อากาศจากอียิปต์

...มันดูโหดร้ายที่เขียนจดหมายธุรกิจในวันแบบนี้ เราได้ใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์ที่มิเนาเฮาส์และเดินทางไปเที่ยวที่เมืองฟายูม วันมะรินเราจะล่องแม่น้ำไนล์ไปยังเมืองลักซอร์กับอัสวานโดยเรือกลไฟ และอาจจะไปคาร์นัมด้วย ตอนที่เราเข้าไปในร้านคุกเมื่อเช้านี้เพื่อดูเรื่องตัวของเรา คุณคิดว่าฉันเจอใครเป็นคนแรก - ผู้จัดการทรัพย์สินชาวอเมริกันของฉัน แอนดรูว์ เพ็นนิงตัน ฉันคิดว่าคุณเคยเจอเขาเมื่อสองปีก่อนตอนที่เขาหมดหน้าที่ ฉันไม่รู้เลยว่าเขาอยู่ที่อียิปต์และเขาก็ไม่รู้ว่าคุณอยู่ที่นี้! ไม่รู้ด้วยว่าฉันแต่งงานแล้ว! จดหมายของฉันที่บอกเขาเรื่อง

การแต่งงานต้องคลาดกับเขาแน่นอน ที่จริงเขากำลังจะไปล่องแม่น้ำไนล์เที่ยวเดียวกับเราด้วย เป็นเรื่องบังเอิญจริงๆ เลยใช้ใหม่ล่ะ ขอบคุณอย่างมากสำหรับทุกอย่างที่คุณทำในช่วงเวลาต่างๆ นี้ ค่ะ...

ขณะที่ชายหนุ่มกำลังจะพลิกหน้ากระดาษ นายคาร์ไมเคิลก็รับจดหมายไปจากเขา

“เท่านั้นแหละ” เขาพูด “ที่เหลือไม่มีอะไรสำคัญ เอาละ แกคิดว่ายังไง” หลานชายไคร์ครวมชั่วขณะ จากนั้นพูดว่า

“อ้อ ผมคิดว่า ไม่ใช่เหตุบังเอิญ...”

อีกฝ่ายพยักหน้าเห็นด้วย

“อยากเดินทางไปอียิปต์ไหม” เขาพูดเสียงดัง

“คุณลุงคิดว่าควรทำอย่างนั้นใช่ไหม”

“ฉันคิดว่าจะมัวเสียเวลาไม่ได้”

“แต่ทำไมต้องเป็นผมล่ะ”

“ใช้สมองสิ เจ้าหนู ใช้สมอง ลินเนต ริคจ์เวย์ ไม่เคยเจอแก เพ็นนิงตันก็เหมือนกัน ถ้าแกเดินทางโดยเครื่องบินก็น่าจะไปถึงที่นั่นทันเวลา”

“ผม...ผมไม่ชอบเลย”

“อาจจะไม่...แต่แกก็ต้องทำ”

“มัน...จำเป็นด้วยหรือครับ”

“ในความเห็นของฉัน” นายคาร์ไมเคิลพูด “มันเป็นเรื่องสำคัญอย่างที่สุด”

XII

นางอ็อดเทอร์บอร์นจัดแต่งผ้าพื้นเมืองที่ไซโปกรอบศิริระ และพูดด้วยความหงุดหงิด

“แม่ไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าทำไมเราไม่ควรไปอียิปต์ต่อ แม่ทิ้งเบื้อทั้งหน่วยเยรูซาเลมเต็มทน”

เมื่อบุตรสาวไม่ตอบ นางจึงว่า “อย่างน้อยลูกก็น่าจะตอบเวลามีคนพูดด้วย”

โรซาลี อ็อดเทอร์บอร์น กำลังดูภาพใบหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์ ข้างล่างมีข้อความว่า

คุณนายไซมอน ดอยล์ ซึ่งก่อนแต่งงานเป็นสาวสังคมรูปงามชื่อดัง ลินเน็ต ริดจ์เวย์ คุณดอยล์และภรรยากำลังใช้เวลาวันหยุดกันในอียิปต์

โรซาลีพูดว่า “อยากย้ายไปอียิปต์ไหมคะ คุณแม่”

“จ๊ะ แม่อยากไป” นางอ็อดเทอร์บอร์นตอบกลับทันที “แม่ว่าคนที่นี่ปฏิบัติกับเราแบบไม่สนใจใยดีเลย การที่แม่อยู่ที่นี่ถือเป็นการช่วยประชาสัมพันธะเมื่อน่าจะได้รับส่วนลดพิเศษ พอบอกก็เบอย่างนั้นซ้ำ แม่เห็นว่าพวกเขาทำตัวหยาบคายเป็นที่สุด - หยาบคาย เป็นที่สุด แม่บอกเขาไปตรงๆ ว่าแม่คิดยังไงกับพวกเขา”

หญิงสาวถอนหายใจ เธอพูดว่า “ที่ไหนๆ ก็เหมือนกันทั้งนั้นแหละคะ หนูอยากจะทำให้เราไปกันได้ทันที”

“และเมื่อเข้านี้” นางอ็อดเทอร์บอร์นพูดต่อ “ผู้จัดการยังมีหน้ามาบอกแม่ว่าห้องพักรูจองล่องหน้าหมดแล้ว และเขาต้องการห้องของเราในอีกสองวัน”

“งั้นเราก็ต้องไปที่ไหนสักแห่ง”

“ไม่ใช่เลยจ๊ะ แม่เตรียมตัวอย่างดีเพื่อต่อสู้เรียกร้องสิทธิ์ของตัวเอง”

โรซาลีพูดตึงมำ “หนูคิดว่าเราน่าจะไปอียิปต์กันต่อคะ มันไม่ได้แตกต่างกันอะไรมากอยู่แล้ว”

“มันไม่ใช่เรื่องความเป็นความตายแน่นอนอยู่แล้ว” นางอ็อดเทอร์บอร์นเห็นด้วย

แต่นางคิดผิดถนัดในเรื่องนั้น เพราะมันเป็นเรื่องความเป็นความตายอย่างแน่นอน